

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 12. 8. 2009, **takto:**

K odvolání obžalované J. V. se podle § 258 odst. 1 písm. a) – d) trestního řádu **z r u š u j e** rozsudek Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 25. 2. 2009, č.j. 1 T 130/2008 – 78 v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu **se věc vrací soudu I. stupně.**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu Plzeň – sever byla obžalovaná J. V. uznána vinnou trestným činem týrání zvířat podle § 203 odst. 1 trestního zákona na tom skutkovém základě, že v době od 15.00 hodin dne 3. 2. 2008, do 9.40 hodin dne 4. 2. 2008, v obci Kralovice, ulice Tyršova, odstavila v objektu Kralovické zemědělské, a.s., osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Favorit, SPZ: , ve kterém uzavřela na několik dní psa, křížence rasy dobrman s německým ovčákem, který zde při jakémkoliv pohybu osob kolem vozidla štěkal a byl značně agresivní, když obdobného jednání se dopustila i v době od 12.00 hodin do 23.00 hodin dne 8. 2. 2008 v obci Kralovice, kdy v ulici Dělnická, před domem čp. 299, odstavila osobní motorové vozidlo zn. Škoda Favorit, SPZ: , ve kterém opětovně uzavřela psa, který ve vozidle štěkal a byl agresivní, přičemž bylo zjištěno, že byla rozhodnutím Městského úřadu Kralovice ze dne 6. 12. 2007, sp. zn. OZP 2165/07, které nabylo právní moci dne 2. 1. 2008, uznána vinnou ze spáchání přestupku týrání zvířete podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání a byla jí uložena pokuta ve výši 8.000,-- Kč.

Nalézacím soudem byla obžalovaná odsouzena podle § 203 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 trestního zákona jí byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Podle § 49 odst. 1 trestního zákona jí byl uložen trest zákazu činnosti, a to chov psů na dobu pěti let.

Proti citovanému rozsudku podala obžalovaná včasné odvolání, které bylo odůvodněno prostřednictvím jejího obhájce. V tomto odvolání obžalovaná zdůrazňuje, že sama byla v době spáchání presumované trestné činnosti v mimořádné tíživé životní situaci, kdy se ne vlastní vinou ocitla bez finančních prostředků a bez střechy nad hlavou. Tuto situaci řešila tím, že si sháněla zaměstnání, a proto psa byla nucena nechat v autě, aby sobě i psu zajistila lepší životní podmínky. Nakonec se jí podařilo sehnat pro sebe a psa důstojnější a hlavně větší prostor v zahrádkářské kolonii na okraji města Kralovice, kde by měl pes dostatek pohybu. Bohužel, v té době již došlo k odebrání psa, tudíž nestihla svůj záměr realizovat.

V další pasáži svého odvolání obžalovaná naznačila, že pokud jde o tvrzení svědků, že v autě byla potrhaná sedadla a vytrhaný molitan, pak tato skutečnost je dána tím, že měla psa, který byl svým stářím ještě štěně (8 měsíců) a štěňata často ničí všechny věci okolo sebe. Dále poukázala na zákon č. 166/1999 Sb. o veterinární správě, konkrétně na ustanovení § 4, kde se říká, že choval je povinen chovat zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav a předcházet poškození jejich zdraví, což zde, byť za poněkud stížených podmínek, splněno bylo. Dále poukázala na zákon č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání na ustanovení § 4, kde se taxativně vyjmenovává, co se považuje za týrání zvířat. Zacházení se psem pod toto ustanovení podřadit nelze. Obžalovaná připouští, že se nechovala nejlépe, nicméně trestného činu týrání zvířat se nedopustila.

V další pasáži odvolání obžalovaná zdůraznila, že po zhodnocení důkazů není zcela jasné, zda ke spáchání trestného činu z její strany došlo a soud měl proto postupovat podle zásady in dubio pro reo a obžaloby ji zprostit. Otázkou je vůbec to, zda podle § 3 odst. 4 trestního zákona s přihlédnutím k významu chráněného zájmu a následkům činu a okolnostem, za kterých byl čin spáchán, lze vůbec hovořit o tak vysokém stupni společenské nebezpečnosti, aby se dalo hovořit o naplnění materiální stránky trestného činu. V závěru obžalovaná navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině a trestu a rozhodl o jejím zproštění obžaloby.

Krajský soud v Plzni přezkoumal z podnětu včas podaného odvolání postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Přezkoumával proto rozsudek v celém rozsahu. Dospěl k následujícím závěrům.

Odvolací soud předně konstatuje, že okresní soud se ve věci důsledně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, čímž vznikly pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a k objasnění věci bude třeba provádět důkazy další, jejichž provádění před odvolacím soudem by znamenalo nahrazovat činnost soudu I. stupně. V přezkoumávané části rozsudku také došlo k porušení ustanovení trestního zákona.

Podle § 203 odst. 1 trestního zákona, kdo týrá zvíře, ačkoliv byl za obdobný přestupek v posledním roce postižen nebo za takový čin v posledních dvou letech odsouzen, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti nebo peněžitým trestem. Podle § 4 zákona České národní rady č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání novelizovaného zákonem České národní rady č. 162/1993 Sb. se pak za týrání považuje jednání konkrétně uvedené v § 4 tohoto zákona. Odůvodnění napadeného rozsudku však naprosto postrádá vyhodnocení důkazní situace tak, jak byla zjištěna svědecky, potažmo ve vztahu k naznačeným ustanovením zákona na ochranu zvířat proti týrání. Stejně tak nebylo argumentováno ve světle zákona č. 166/1999 Sb. o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů, kde opět v § 4 jsou uvedeny povinnosti chovatelů zvířat. Okresní soud se těmito okolnostmi vůbec nevěnoval, a proto je rozsudek do jisté míry i nepřezkoumatelný.

Pokud okresní soud na straně čtyři, druhý odstavec, poslední věta, odůvodnění napadeného rozsudku vedl, že zjistil, že pes obžalované neměl dostatek volného prostoru k tomu, aby se mohl v uzavřeném prostoru pohybovat a dále zjistil, že nebyl zabezpečen dostatkem potravy a pití, aby netrpěl a dále pak uzavření v tomto stísněném prostoru bylo pro

zvíře značně stresující, není toto jednání obžalované popsáno v odsuzujícím výroku o vině. Ve výroku o vině tak v podstatě nebyla popsána objektivní stránka trestného činu, kterého se měla obžalovaná dopustit. V této souvislosti bude rovněž třeba doplnit dokazování vyžádáním odborného vyjádření, zřejmě znalce kynologa, jak v daném případě konkrétní zvíře, tedy kříženec dobrmana a vlčáka ve stáří 8 měsíců, mohl být ohrožen na zdravotním stavu, zda mohl utrpět nějaká traumata, popř. jak by se projevila na jeho dalším chování.

Z obsahu spisového materiálu rovněž vyplývá, že obžalovaná byla v minulosti již za obdobné jednání postížena pokutou 8.000,-- Kč v přestupkovém řízení. Následně pak bylo zjištěno, že byla opakovaně hospitalizována v PL Dobřany. Bude proto třeba zjistit důvody této hospitalizace a zajistit tak zprávu o jejím zdravotním stavu. Pokud tato zpráva bude odůvodňovat pochybnosti o její trestní odpovědnosti, soud přibere znalce z oboru psychiatrie a nechá vypracovat znalecký posudek k vyšetření jejího duševního stavu.

Po provedeném doplnění dokazování okresní soud vyhodnotí, zda vůbec připadá v úvahu doplnění skutkové věty z hlediska aplikace zásady reformace in peius a vzhledem k tomu, že ve věci bylo podáno pouze odvolání ze strany obžalované J. V. V této souvislosti okresní soud zajistí příslušnou judikaturu k této problematice a s touto se důsledně vypořádá před konečným rozhodnutím o vině a případném trestu.

Krajský soud v Plzni má rovněž připomínky k napadenému výroku o trestu zákazu činnosti podle § 49 odst. 1 trestního zákona. Okresní soud odůvodnil uložení tohoto trestu tím, že jediná cesta k tomu, aby obžalovaná nadále nepokračovala v páchání trestné činnosti je to, že jí bude uložen trest zákazu činnosti, a to chov psů, přičemž tento trest uložil kolem poloviny zákonné trestní sazby. Odvolací soud se domnívá, že v této podobě nelze trest zákazu činnosti uložit. Pokud by okresní soud dospěl k závěru, že obžalovaná je vinna, bylo by třeba výrok o trestu zákazu činnosti modifikovat a blíže specifikovat. V této souvislosti odvolací soud poukazuje na ustanovení § 50 odst. 1 trestního zákona, podle něhož trest zákazu činnosti záleží v tom, že se odsouzenému po dobu výkonu tohoto trestu zakazuje výkon určitého zaměstnání, povolání nebo funkce nebo takové činnosti, ke které je třeba zvláštního povolení, nebo jejíž výkon upravuje zvláštní předpis.

Veden výše uvedenými úvahami Krajský soud v Plzni k odvolání obžalované zrušil napadený rozsudek Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 25. 2. 2009 v celém rozsahu postupem podle § 258 odst. 1 písm. b) – d) trestního řádu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni 12. 8. 2009

JUDr. Karel Klůs, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavla Berková